

Nyklipt gress og kaffe fra kjente krus. Du piller av ferskenfarget negelakk og gaper litt. Blir våt i munnen for hver gang lakken brekkes av i store flak. Drysser ned på den nyfriserte plenen. Gjør deg ferdig med tommelen og går løs på pekefingeren. Storøyd. Har aldri sett deg så engasjert i noe som nå. Skal jeg avbryte deg? Få deg ut av denne transen. Misunner hver og en av fingrene dine.

Skal, skal ikke, skal..

- Du, prøver jeg.
Overkroppen din ryker til. Så sier jeg noe helt annet enn det jeg hadde tenkt.
- Ja, tvinger du fram, og begynner på langefingeren, hvor lakken er seig og ikke vil.
- Ser du det fjellet der? Jeg peker over naboens garasje, mot snøtoppen der borte.
- Ja, hva med den?
- Så stor avstand føler jeg det er mellom oss.
- Hm, ja så. Du hiver i deg den siste slurken. En evighets stillhet.
- Da får vi kanskje ta en fjelltur opp dit, og se om vi får halt oss inn igjen.
Så reiser du deg.
- Hva skal du?
- Hente neggelakkfjerner. Mer kaffe?
- Jatakk.
Så forsvinner du inn verandadøra med oss i hendene dine, og alt jeg klarer å tenke er at bare vi får kjøpt oss nye krus ordner alt seg.